

sve je tu i otuda: naše najljepše crkve i gradovi ili se u tom našem Jadranu ogledaju, ili su u njem okupani. Naše najljepše pjesme su ispjevane uz smilje, smokvu i maslinu.

Stražimo stražu od drugih i od sebe. Od drugih da nas i naš glas ne istisnu iz orkestra velike i neprekidne pjesme, koja se pjeva nebu sa tog blagoslovljenog mora, a od sebe da ne postanemo opet što bijasmo prije nego smo se na njemu okrstili, da nemarom za nj ne zapadnemo u mračne odaje bez prozora i sunca, bez božanskog mirisa, koga njegovi lahori raznose sa njegovih obala na sve strane.

Zato neka je naša prva misao upućena našem Jadranu, jer se sa planina njegova kruga najljepše zbori s vječnosti.

Kakav i kolik je njegov krug, to može svaki, bio naš ili stranac, lako vidjeti iz pregledne karte naše kulture, bilo to po prostoju pučkoj pjesmi, priči i poslovi, ili prostoju rukotvorini, bilo po crkvama, knjigama, slikama ili kipovima. Što bude u buduće više puteva (saobraćajnih i idejnih) vodilo k našem Jadranu, time će se preko hrvatske zemlje sve više širiti i krug sredozemne kulture.

Eto za taj cilj mi stražimo stražu, bez prijetnje ikome, bez straha od ikoga, jer se duhovni život ne može ni sabljom presjeći, ni iz puške ubiti.

Ko god nam dođe, svakoga ćemo rado primiti za prijatelja, za brata, samo za gospodara nikoga!

Ivan Meštrović